

Arrest

nr. 233 965 van 12 maart 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A.-C. RECKER
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 11 maart 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 februari 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 november 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 december 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. RECKER en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Venezolaans staatsburger afkomstig uit Quibor (staat Lara). In Venezuela werd u tweemaal het slachtoffer van dieven. De eerste keer, een vijftal jaar voor uw komst naar België, vielen dieven uw woning binnen en hielden ze u en uw gezin gevangen. Uw echtgenoot kon echter uit de woning ontsnappen en de politie verwittigen, die ter plaatse kwam waardoor de dieven het op een lopen zetten. Ze stalen uiteindelijk niets. De politie probeerde hen tevergeefs nog in te rekenen. De tweede keer, in het begin van 2018, werd u op straat door dieven tegengehouden.

Ze wilden uw gsm stelen, maar u had die niet bij, waardoor ze vertrokken. Door de algemene zware economische recessie in Venezuela zag u zich in december 2017 genoodzaakt om uw restaurant te sluiten. De voedselprijzen stegen voortdurend waardoor u geen klanten meer had. U had geen inkomsten meer en het was moeilijk om in uw levensonderhoud te voorzien. Ook uw kinderen, die seizoensarbeid verrichtten, verdienden niet genoeg om eten te kopen. Zo gebeurde het dat u maar één of twee maaltijden op een dag kon gebruiken, waardoor u zienderogen vermagerde. Wel kreeg u af en toe financiële hulp van uw zus die in Spanje woont en met een Belg is getrouwd, maar deze hulp volstond nauwelijks om de medicatie voor uw familie aan te kopen: veel medicatie was niet meer beschikbaar en de weinige beschikbare medicatie was zeer duur. In deze context besloot u, ondanks dat u noch met de Venezolaanse overheid noch met medeburgers problemen had, net zoals uw zoon die enkele maanden eerder naar Spanje was vertrokken, Venezuela te verlaten. Uw vliegticket werd door uw in Spanje verblijvende zus en zoon betaald. Bedoeling was om hen in Spanje te vervoegen en er te werken. U werd echter tegengehouden in België, waardoor u zich op 8 juni 2018 verplicht zag om hier om internationale bescherming te verzoeken. Na uw aankomst in België overleed uw schoondochter door een gebrek aan medicatie. Bij terugkeer naar Venezuela vreest u van honger om te komen, aangezien de voedsel- en medicatieschaarste er steeds toeneemt. U voegde hieraan toe via uw zoon vernomen te hebben dat emigranten van landverraad beschuldigd worden. Na uw vertrek uit Venezuela werd uw carnet de la patria, waarmee u af en toe goedkoper voedsel kon kopen, door uw vertrek gedeactiveerd. Dit wist u omdat uw zoon, die in Venezuela verblijft, tevergeefs uw carnet had proberen te gebruiken. U veronderstelde dat deze kaart bij uw terugkeer niet opnieuw geactiveerd zou kunnen worden, omdat u als landverrader wordt beschouwd. Ter staving van uw identiteit en/of asielse status legde u de volgende documenten neer: een foto van uw carnet de la patria; een aanbevelingsbrief van uw evangelische kerk ter bevestiging van uw lidmaatschap van deze kerk; verschillende foto's van uw gesloten restaurant en van familieleden, onder wie uw moeder en van een oude en zieke tante; en verschillende medische attesten van familieleden die u naar Europa meenam om hier de nodige medicatie voor hen te kunnen kopen.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient voorts opgemerkt te worden dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst zijn de door u aangehaalde problemen – in Venezuela verloor u uw werk waardoor u geen inkomsten had en honger leed en waardoor u de medische kosten van uw entourage niet kon betalen – van socio-economische aard en ressorteren deze bijgevolg niet onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren wegens hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. Overigens verklaarde u uitdrukkelijk noch met de Venezolaanse autoriteiten, noch met medeburgers problemen gehad te hebben (CGVSvragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 7; CGVS I, p. 8). U werd in het verleden weliswaar twee keer overvallen, maar deze overvallen vormden voor u geen motief om Venezuela te verlaten (CGVS II, p. 4).

Betreffende uw stelling dat emigranten in Venezuela als landverraders worden beschouwd, dat uw carnet de la patria daarom door de Venezolaanse autoriteiten werd gedeactiveerd en dat u vernomen heeft dat de paspoorten van terugkeerders – zij werden bij terugkeer uitgescholden – op de luchthaven werden vernietigd (CGVS II, p. 4-5), blijkt uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie echter niet dat er sprake is van een bewust en systematisch beleid waarbij iedere Venezolaan die terugkeert naar Venezuela louter omwille van zijn verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Het Commissariaat-generaal betwist niet dat u bij een terugkeer mogelijks gescreend en ondervraagd zal worden over uw activiteiten in het buitenland, de redenen waarom en de wijze waarop u Venezuela verlaten heeft, dan wel er naar terugkeert.

Echter, het loutere feit dat terugkerende afgewezen verzoekers bij binnenkomst in Venezuela mogelijks worden ondervraagd kan op zich bezwaarlijk leiden tot het besluit dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan worden aangenomen. Een soevereine staat heeft immers het recht om redelijke maatregelen te nemen om de in het land vigerende wetgeving, onder andere op het vlak van migratie, te handhaven. Gelet op het voorgaande kan bijgevolg niet a priori worden aangenomen dat iedere Venezolaan die van het buitenland terugkeert naar Venezuela enkel en alleen door deze terugkeer of enkel en alleen door het feit dat hij of zij een uitgeprocedeerde verzoeker om internationale bescherming is een risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging of het risico loopt blootgesteld worden aan een in artikel 48/4, § 2 b beschreven behandeling. De behandeling die een afgewezen verzoeker bij een terugkeer naar Venezuela te beurt kan vallen, hangt af van zijn individuele omstandigheden. Personen van wie kan vermoed worden dat zij bij een terugkeer problemen zullen ondervinden betreffen zij die ervan verdacht worden een misdrijf te hebben gepleegd, die in het verleden als opposant beschouwd werden, of van wie vermoed wordt dat ze gekant zijn tegen de Venezolaanse regering. Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u of uw familie een dergelijk profiel heeft aangezien noch u, noch uw familieleden oppositieactiviteiten hadden (CGVS II, p. 7). Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten stond. Hierboven is immers reeds gebleken dat u noch met de autoriteiten, noch met medeburgers problemen had. Bovendien verliet u legaal, i.e. met uw eigen paspoort, uw land. Uit de beschikbare informatie blijkt weliswaar nog dat er in Venezuela inderdaad geruchten verspreid werden dat emigranten als landverraders zouden kunnen worden beschouwd. Zo werd onder meer via een twitteraccount een zogenaamd communiqué van de Venezolaanse regering verspreid waaruit zou moeten blijken dat emigranten landverraders zijn en dat ze geen recht meer hebben op een carnet de la patria. Dit communiqué, waarin overigens verschillende taalfouten stonden, bleek echter vals te zijn. Uit niets blijkt dan ook dat u uw carnet de la patria, die volgens u door uw vertrek niet meer functioneert – dit vernam u doordat uw zoon die na uw vertrek wilde gebruiken –, bij terugkeer niet opnieuw zou kunnen activeren. In dit verband erkende u bovendien niet te weten of uw carnet de la patria bij terugkeer al dan niet gereactiveerd kon worden (CGVS II, p. 5). Overigens blijkt uit uw verklaringen dat uw familieleden erin slagen om ook zonder uw carnet de la patria te overleven en dat men hoe dan ook voor de aanschaf van voedsel niet veel op die carnet kan rekenen (CGVS II, p. 6). Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen kan er dan ook redelijkerwijze van uitgegaan worden dat de Venezolaanse autoriteiten u niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit. U heeft derhalve niet aangetoond dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar Venezuela vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling of bestraffing.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term “reëel risico” dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip **reëel risico** wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs.

Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Dit klemt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in precare omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft, merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, *T. v. Verenigd Koninkrijk*). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie **ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard** die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. / België en Griekenland*, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan evenwel niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Hoewel door het Commissariaat-generaal niet wordt gecontesteerd dat u en uw familie arm zijn, blijkt uit uw verklaringen dat jullie eigendommen hebben, dat jullie een moestuin hebben, dat jullie dagelijks te eten hebben, dat uw kinderen werk hebben, dat uw moeder een pensioen krijgt van de overheid en dat jullie door familieleden in Europa af en toe financiële steun krijgen voor de aankoop van medicatie en voedsel. Ook uw vliegtuigticket naar Europa werd door familieleden betaald. Tevens erkende u dat er in Venezuela mensen zijn die er slechter aan toe zijn dan u: zo zette u zich in Venezuela in als vrijwilligster bij de voedselbedeling aan mensen die behoeftiger waren dan u (CGVS I, p. 3-6; p. 8-10; CGVS II, p. 2-3; p. 6). Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire) blijkt dat Venezuela een diep politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en neemt er onder meer de vorm aan van gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard. Overigens kan hier herhaald worden dat de twee overvallen waarvan u het slachtoffer werd voor u geen redenen waren om Venezuela te verlaten. Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat u uiteindelijk niet werd bestolen en dat de autoriteiten naar aanleiding van de eerste overval – de tweede poging tot diefstal gaf u niet aan – zijn tussengekomen waardoor de dieven op de loop gingen (CGVS I, p. 6-7; CGVS II, p. 4).

Het geweld gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, en de Colectivos chavistas waarbij burgers met een specifiek profiel gevisieerd worden, heeft eveneens geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Venezuela actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

In de mate dat u verwijst naar uw medische problemen en aanvoert dat u en uw familie in Venezuela geen toegang hebben tot adequate medische zorg (CGVS-vragenlijst ingevuld op de DVZ, vraag 3.4; CGVS I, p. 3-6; CGVS II, p. 2; p. 4), wijst het Commissariaat-generaal er tot slot op dat de beoordeling van deze problematiek een exclusieve bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken is, zodat het enkel aan de Dienst Vreemdelingenzaken toekomt om te oordelen of uw medische problemen aanleiding kunnen geven tot een onmenselijke of vernederende behandeling in Venezuela en dus al dan niet een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel vervat in artikel 3 EVRM. Voor de beoordeling van de door u aangehaalde medische problemen dient u zich dan ook te wenden tot de geëigende procedure hiervoor voorzien in artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

De door u in het kader van uw verzoek neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Uw identiteit, uw nationaliteit, uw lidmaatschap van een evangelische kerkgemeenschap, het feit dat uw restaurant gesloten is en dat verschillende familieleden medische problemen hebben staan niet ter discussie. De documenten die u in dit verband neerlegde doen echter geen afbreuk aan hierboven gemaakte vaststellingen dat uw problemen geen verband houden met de criteria van de Vluchtelingenconventie, dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen, dat er voor burgers in Venezuela actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict en dat de beoordeling van medische problematieken een exclusieve bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken is.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 11 maart 2019 in een eerste middel een schending aan van “artikel 1A, §2, van het Verdrag van Genève betreffende het statuut van de vluchtelingen, artikels 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/7 en 62 van de Vreemdelingenwet, de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, artikels 3 en 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna "EVRM")".

Verzoekster benadrukt dat ze een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet loopt in geval van terugkeer naar Venezuela en dat de Venezolaanse bevolking, door de erbarmelijke socio-economische situatie, aan voorzieningen in elementaire levensbehoeften zoals voedsel medisch zorg, huisvesting ontbreekt zonder vooruitzicht op een verbetering van de situatie.

Wat de socio-economische situatie betreft stelt verzoekster dat deze in de laatste maanden nog verslechterd is en dat door deze door de COI Focus in het administratief dossier als "*situation d'urgence humanitaire complexe avec un nombre alarmant de décès*" (p. 41) wordt gekarakteriseerd. Verzoekster betoogt dat de verslagen hieronder duidelijk aangeven dat, in tegendeel tot wat de commissaris-generaal beweert, de Venezolaanse bevolking inderdaad aan voorzieningen in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, medisch zorg, en huisvesting ontbreekt. Zo wijst ze erop dat meer dan 80% van de Venezolaanse bevolking ondervoed is (COI Focus "*Vénézuela: Situation sécuritaire*" van 20 april 2018 -in het administratief dossier- p. 34) door de ruisachtige inflatie en de afwezigheid van basisvoedingsmiddelen in de winkels. Ze haalt aan dat recente verslagen melden dat "*de gebrek aan voedsel en medicijnen tot nu door gaat*". Ze stelt dat er geen officiële cijfers zijn maar dat vele bronnen bevestigen dat "*de bevolking ten grote deel aan ondervoeding leidt*". Ze verwijst naar Miami Herald "*Hunger sparked by food shortages and hyperinflation is overwhelming hungry Venezuelans*" van 6 januari 2019. Daarnaast verwijst ze naar de COI Focus, toegevoegd aan het administratief dossier, waarin wordt bericht over de "*precaire levensomstandigheden van de Venezolaanse bevolking, dewelke aan basisvoedingsmiddelen zowel als toegang tot huisvesting en basis medisch zorg ontbreekt*". Verzoekster stelt verder dat de "*publieke infrastructuur zoals scholen, ziekenhuizen, of openbaar vervoer*" niet meer werken (p. 45), dat vrouwen en kinderen bijzonder hard worden getroffen door ondervoeding (p. 35), dat er "*een gebrek aan basis medicamenten en medisch materieel*" is en dat eerder uitgeroeide ziekten terug verschijnen (p. 40-41). Verzoekster benadrukt dat dit tevens bevestigd wordt door de verklaring van een UN Expert Panel over de situatie in Venezuela en verwijst naar UNHCR "*Venezuela: Dire living conditions worsening by the day, UN human rights experts warn*" van 9 februari 2018. Verzoekster haalt voorts aan dat de regering weigert om humanitaire leveringen met medicijnen in het land te laten (The Guardian "*US aid for Venezuela arrives in Colombia, but delivery uncertain*" van 17 februari 2019; BBC News, "*Venezuela crisis: President Maduro's 'days numbered' - Mike Pompeo*" van 24 februari 2019), dat de toegang tot huisvesting onvoldoende is (COI Focus, p. 39), dat de Venezolaanse bevolking ontbreekt aan voorzieningen in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, medische zorg en huisvesting en dat er geen vooruitzicht op verbetering is door de weigering van de regering om buitenlandse hulp te accepteren (COI Focus, p. 34). Verzoekster wijst er nog op dat de "*High Representatieve of de Council of de European Union bevestigt dat er nog minder vooruitzicht op een verbetering van de situatie is, sinds president Maduro zich opnieuw tot president heeft laten kiezen, op basis van een niet democratisch verkiezingsproces*" (Declaration by the High Representatieve on behalf of the EU on the new mandate of President Maduro, 10 januari 2019).

Verder betoogt verzoekster dat elke vorm van oppositie in Venezuela onderdrukt wordt. Ze stelt dat zowel leden van de oppositie als gewone burgers willekeurige worden gearresteerd en in mensonterende omstandigheden worden gedetineerd. Ze wijst erop dat verschillende rapporten systematisch buitensporige geweld tegen burgers door de politie melden. Ze haalt volgende informatie aan: "*Amnesty International, Venezuela: Hunger, punishment and fear, the formula for repression used by authorities under Nicolas Maduro, 20/02/2019*", "*Human Rights Watch, Venezuela: Suspected Plotters Tortured- Military Officers, Family Members Detained and Abused, 09/01/2019*", "*The Guardian, Fernando Alban: UN to investigate death in custody of Venezuelan politician, 09/10/2018*". Ze wijst tevens op verschillende passages uit de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus "*Vénézuela: Situation sécuritaire*" van 20 april 2018 (p. 21, p. 22, p. 23, p. 24). Tot slot haalt verzoekster aan dat de vrije meningsuiting sterk beperkt wordt sinds de invoering van de "*wet tegen haat*" in 2017 en dat zowel journalisten als mensen die hun oppositie via sociale media uiten gearresteerd kunnen

worden op basis van deze wet (VOA News "Venezuela's New Anti-hate Law Derided as Censorship" van 9 november 2017; Committee to Protect Journalists "Venezuela's anti-hate law provides Maduro with another tool to intimidate the press" van 6 februari 2018).

Verzoekster wijst erop dat Venezuela het gewelddadigste land ter wereld is geworden, dat niet openlijk in oorlog is, dat het aandeel moorden in Venezuela 10 keer hoger is dan het gemiddelde aantal en dat Caracas de tweede meeste gevaarlijke stad ter wereld wordt genoemd (COI Focus, p. 21). Verzoekster stelt dat afpersing, moorden, kidnappings gewoon geworden zijn (COI Focus, p. 22) en dat dit niet wordt betwist door het CGVS, dat herkent dat crimineel geweld in Venezuela wijdverbreid is. Verzoekster wijst erop dat niet alleen de politie gebruik maakt van geweld tegen burgers, dat de Venezolaanse regering het monopolie op gebruik van geweld verloren heeft en dat verschillende gewapende bendes hun gewelddadigheden in absolute straffeloosheid uitvoeren (COI Focus, p. 8).

Verzoekster stelt dat er "tientallen van duizenden "Collectivos" [zijn], dewelke politieke en criminele geweld mengen", dat deze als een echte paramilitaire groepering worden beschreven (COI Focus, p. 17) en dat ze een groot deel van het Venezolaans grondgebied controleren. Ze beklemtoont dat, hoewel de colectivos in het begin van hun creatie door de regering gecontroleerd werden, de regering geen controle meer heeft op hun activiteiten en misdaden (zie in bijlage New York Times, "Armed Civilians Bands in Venezuela Prop Up Unpopular President" van 22 april 2017). Verzoekster stelt dat de Colectivos niet alleen criminele bendes zijn, maar dat ze ook de regering steunen door hun gewelddadige repressie van elke vorm van dissidentie.

Verzoekster haalt de recente politieke veranderingen en erge spanningen aan ("RTBF, Venezuela: Guaidó n'exclut pas d'autoriser une intervention militaire des USA si nécessaire, 09/02/2019", "The Guardian, US aid for Venezuela arrives in Colombia, but delivery uncertain, 17/02/2019", "BBC News, Venezuela crisis: President Maduro's 'days numbered' - Mike Pompeo, 24/02/2019"). Ze stelt dat het risico op militaire confrontatie blijft bestaan.

Verzoekster benadrukt dat uit de COI Focus "Le retour des ressortissants Vénézuéliens" van 10 januari 2019 blijkt dat er geen betrouwbare informatie is betreffend de situatie van gedwongen terugkeerders, maar dat deze COI Focus niet aan het administratief dossier werd toegevoegd en evenmin online raadpleegbaar is. Verzoekster betoogt dat de grootste voorzichtigheid dient worden toegepast, in het bijzonder gezien de gespannen actuele en socio-economische situatie in Venezuela.

Verzoekster betoogt dat ze ingeval van terugkeer zou worden blootgesteld aan onmenselijke of vernederende levensomstandigheden, wat met een schending van artikel 3 van het EVRM overeenstemt.

Wat betreft de subsidiaire bescherming geeft verzoekster een theoretische uiteenzetting.

In een tweede middel voert verzoekster een schending aan van "artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 62 van de vreemdelingenwet, algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, de redelijkheidsbeginsel en de zorgvuldigheidsbeginsel, artikelen 4 en 41 van de Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna "Handvest")".

Aangaande de socio-economische situatie van verzoekster benadrukt zij duidelijk te hebben verklaard dat "haar en haar familie bijzonders getroffen worden door de erbarmelijke socio-economische situatie", dat "haar en haar familie regelmatig alleen een keer per dag eten konden (CGVS p3)", en dat "ze vaak tussen de ontbijt en de middageten kiezen moesten (CGVS p10)". Verzoekster meent dat "shockerend is dat de beslissing herkent dat de familie van verzoekster alleen "overleeft", maar verder ment, ondanks alle informatie die verzoekster gegeven heeft (ze leiden aan honger, overleven door het eten van pompoen, bananen, granen die ze in haar kleine patio kweken -CGVS 2 p2-, aan gebrek aan medicatie...) dat dit geen schending van artikel 3 is". Verder nuanceert ze dat, hoewel haar zus haar geld stuurt, dit voor de medicatie van hun moeder is en dus niet helpt om eten te kunnen kopen. Verder herneemt verzoekster dat de jobs van haar kinderen precair zijn en onvoldoend betalen om eten te kopen (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 6), dat haar kinderen werken als seizoenarbeider, en slechts een of twee dagen per week kunnen werken (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 6) en dat haar broers zich in dezelfde situatie bevinden (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 9). Verzoekster betoogt verder dat het pensioen van haar moeder "te weinig is om eten te kopen of om naar de doctor te gaan (CGVS 2 p3)" en dat ze bovendien ook voor 3 kleine kinderen moet zorgen (haar kleindochter en haar nichtjes), door de dood van haar schoondochter.

Verzoekster beaamt dat er veel mensen zijn *“wiens situatie nog slechter is als die van verzoekster: vele mensen overlijden in Venezuela wegens de socio-economische situatie”*. Ze betoogt echter dat het gegeven dat *“de beslissing de inspanningen van verzoekster om de andere te helpen terwijl ze al in een erbarmelijke situatie is een haar zelfs zowel als haar familie ook vaak aan honger leiden”* onbehoorlijk vindt.

Verzoekster betoogt dat de commissaris-generaal geen rekening gehouden heeft met de situatie van inflatie en ondervoeding en verwijst naar *“The Guardian, 'Life's a struggle as Venezuela inflation heads for one million per cent', 25/06/2018”* en *“Miami Herald, Hunger sparked by food shortages and hyperinflation is overwhelming hungry Venezuelans, 06/01/2019”*. Verzoekster bevestigt dat *“zij het gebrek aan levensmiddelen, aan medicijnen, zowel als de hoge onveiligheid vreest in Venezuela, en verwijst naar de middelen supra dewelke bevestigen dat de Venezolaanse bevolking inderdaad aan voorzieningen in elementaire levensbehoeften zoals voedsel medisch zorg, huisvesting ontbreekt, en dat de onveiligheid een ondraaglijk niveau bereikt heeft, zonder vooruitzicht op een verbetering van de situatie.”*

Verzoekster wijst tevens op rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

In hoofdorde wordt gevraagd *“de uitvoering van de bestreden beslissing te hervormen en de verzoekster te erkennen als vluchteling, In ondergeschikte orde, de uitvoering van de bestreden beslissing te hervormen en de verzoekster de subsidiaire bescherming toe te kennen, In uiterst ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier naar het Commissariaat-Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen terug te sturen voor bijkomend onderzoek, onder anderen, over de onmenselijke of vernederende levensomstandigheden in Venezuela, de repressie, en de erge onveiligheid situatie”*.

2.2. Stukken

Bij haar verzoekschrift voegt verzoekster volgende stukken:

2. UNHCR, *“Venezuela: Dire living conditions worsening by the day, UN human rights experts warn”*, 9 February 2018, <https://www.ohchr.org/en/NewsEvents/Pages/DisplayNews.aspx?NewsID=22646&LangID=E>
3. New-York Times, *“Armed Civilian Bands in Venezuela Prop Up Unpopular Président”*, April 22, 2017, <https://www.nytimes.com/2017/04/22/world/americas/armed-civilian-bandsin-venezuela-prop-up-unpopular-president.html>
4. VOA News, *“Venezuela's New Anti-hate Law Derided as Censorship”*, 09/11/2017, <https://www.voanews.com/a/venezuela-anti-hate-law-derided-censorship/4108673.html>
5. Committee to Protect Journalists, *“Venezuela's anti-hate law provides Maduro with another tool to intimidate the press”*, 06/02/2018, <https://cpj.org/blog/2018/02/venezuelas-anti-hate-law-provides-maduro-with-another-tool-to-intimidate-the-press/>
6. The Guardian, *“Fernando Alban: UN to investigate death in custody of Venezuelan politician”*, 09/10/2018, <https://www.theguardian.com/world/2018/oct/09/fernando-alban-death-venezuela-opposition-politician-custody>
7. Amnesty International, *“Venezuela: Hunger, punishment and fear, the formula for repression used by authorities under Nicolas Maduro”*, 20/02/2019, <https://www.amnesty.org/en/latest/news/2019/02/venezuela-hunger-punishment-and-fear-the-formula-or-repression-used-by-authorities-under-nicolas-maduro/>
8. RTBF, *“Venezuela: Guaido n'exclut pas d'autoriser une intervention militaire des USA si nécessaire”*, 09/02/2019, https://www.rtf.be/info/monde/detail_venezuela-guaido-n-exclut-pas-dautoriser-une-intervention-militaire-des-usa-si-necessaire?id=I0141094
9. Human Rights Watch, *“Venezuela: Suspected Plotters Tortured- Military Officers, Family Members Detained and Abused”*, 09/01/2019, <https://www.hrw.org/news/2019/01/09/venezuela-suspected-plotters-tortured>
10. The Guardian, *“US aid for Venezuela arrives in Colombia, but delivery uncertain”*, 17/02/2019, <https://www.theguardian.com/world/2019/feb/17/usaid-for-venezuela-arrives-in-colombia-but-delivery-uncertain>
11. BBC News, *“Venezuela crisis: President Maduro's 'days numbered' – Mike Pompeo”*, 24/02/2019, <https://www.bbc.com/news/world-latin-america-47348293>

12. *Miami Herald, Hunger sparked by food shortages and hyperinflation is overwhelming hungry Venezuelans, 06/01/2019, <https://www.miamiherald.com/news/nationworld/world/americas/venezuela/article223950330.html>*.

Bij aanvullende nota van 20 december 2019 legt verzoekster stukken neer over de nieuwe ontwikkelingen en actualisatie van de situatie in Venezuela.

Bij aanvullende nota van 18 december 2019 legt verweerder volgende stukken neer:

*“COI Focus Venezuela: Situation socio-économique van 20 april 2018
Venezuela. Situational update and 2019 outlook.
Venezuela blackout. With the electricity out, I can't get my chemo.
Venezuelans scramble for food and water as oil exports hit by blackout.
10 things you need to know about Venezuela's human rights crisis.
AI – Venezuela 2017-2018
The Darkest Hours. Power Outages Raise the Temperature in Venezuela.
Venezuela. All you need to know about the crisis in nine charts.
Venezuela's elite restaurants thrive as food shortages worsen.
The Maduro diet: food v. freedom in Venezuela.
Venezuelans turn to food production amid crisis.
Getting food to your fridge is a full-time job in Venezuela.”*

In voornoemde aanvullende nota van verweerder wordt tevens verwezen naar de COI Focus *“Venezuela: Situation Sécuritaire”* van 4 april 2019 en de COI Focus *“Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)”* van 1 juli 2019.

2.3. Over de gegrondheid van het beroep

2.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133*). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, §1 van de Richtlijn 2011/95/EU volgt dat het in de eerste plaats aan de verzoekster om internationale bescherming toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van haar verzoek om internationale bescherming. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. Aangaande de vluchtelingenstatus

2.4.1. Verzoekster stelt dat ze in Venezuela een tekort aan voeding en medicijnen vreest. Ze wijst erop dat haar *carnet de la patria* na haar vertrek werd gedeactiveerd en dat ze in geval van terugkeer zal worden beschuldigd van landverraad omwille van haar emigratie. Verzoekster haalt tevens aan dat ze in Venezuela het slachtoffer werd van overvallen.

2.4.2. De Raad merkt verder op dat verzoekster zelf aangaf dat de economische situatie de enige reden was waarom zij Venezuela verlaten heeft en dat de overvallen waarvan ze het slachtoffer was in Venezuela geen vluchtmotief vormden (*“De enige reden waarom u Venezuela heeft verlaten is economisch?”, “Ja.”, “Stel dat het economisch goed ging in Venezuela, dan was u daar gebleven?”*),

“Uiteraard.”, “Die twee overvallen die u heeft meegemaakt, dat was voor u geen reden om Venezuela te verlaten? Neen. Eén van de overvallen was wel... De eerste keer dat ik werd overvallen, toen was ik heel bang. Toen had ik geen middelen om het land uit te gaan.”, “Dus ik heb het goed begrepen dat die overvallen geen reden waren om Venezuela te verlaten?”, “Neen, ik heb enkel Venezuela verlaten omwille van de economische noodzaak.”, notities van het persoonlijk onderhoud van 9 oktober 2018 (hierna: notities 2), p. 3-4). Hoe dan ook betreffen de door verzoekster aangehaalde diefstallen – die respectievelijk in 2013 en begin 2018 plaatsvonden (notities van het persoonlijk onderhoud van 22 juni 2018 (hierna: notities 1), p. 6) – incidenten van gemeenrechtelijke aard, die geen nood aan internationale bescherming rechtvaardigen.

2.4.3. Waar verzoekster de algemene socio-economische situatie in Venezuela aanhaalt, hierbij verwijzend naar de tekorten aan voeding en medicijnen, stelt de Raad vast dat dit geen verband houdt met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, zijnde ras, nationaliteit, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep.

2.4.4. Wat betreft verzoeksters vrees om bij terugkeer problemen te kennen en als landverrader gezien te worden, omdat zij in het buitenland verbleven heeft, kan worden aangenomen dat verzoekster bij een terugkeer mogelijks gescreend en ondervraagd zal worden over haar activiteiten in het buitenland, de redenen waarom zij Venezuela verlaten heeft, dan wel er naar terugkeert. Hieruit kan op zich evenwel geen reëel risico op ernstige schade worden afgeleid. Uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (COI Focus *“Venezuela: le retour des ressortissants vénézuéliens”* van 10 januari 2019) blijkt immers niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar Venezuela louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. De behandeling die een afgewezen asielzoeker te beurt kan vallen, hangt af van zijn individuele omstandigheden. Personen waarvan kan vermoed worden dat zij bij een terugkeer problemen zullen ondervinden betreffen zij die ervan verdacht worden een misdrijf te hebben gepleegd, die in het verleden als opposant beschouwd werden, of waarvan vermoed wordt dat ze gekant zijn tegen de Venezolaanse regering. Uit de beoordeling van verzoeksters verklaringen blijkt duidelijk dat zij geen dergelijk profiel heeft. Evenmin blijkt uit haar verklaringen dat zij voor haar komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten stond, wel integendeel. Zo werd verzoekster nooit gearresteerd door de Venezolaanse autoriteiten, werd zij nooit aangeklaagd en diende zij nooit te verschijnen voor een rechtbank in Venezuela en was zij in Venezuela niet actief in een organisatie (vragenlijst CGVS, vragen 3.1, 3.2, 3.3). Behalve haar deelname aan enkele marsen ten voordele van president Chavez (toen deze destijds net president was) had verzoekster geen politieke activiteiten in Venezuela (notities 1, p. 7). Voorts verklaarde ze nooit te hebben deelgenomen aan activiteiten voor de oppositie (notities 1, p. 7). Bovendien is verzoekster legaal het land uitgereisd met haar eigen paspoort (verklaring DVZ, punt 30). Aldus kan de Raad niet inzien waarom verzoekster ingeval van terugkeer naar Venezuela gevisieerd zal worden door de autoriteiten.

2.4.5. Daarnaast blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat er in Venezuela inderdaad (valse) geruchten verspreid werden dat emigranten als landverraders zouden kunnen worden beschouwd. Zo werd onder meer via een Twitteraccount een zogenaamd communiqué van de Venezolaanse regering verspreid waaruit zou moeten blijken dat emigranten landverraders zijn en dat ze geen recht meer hebben op een carnet de la patria (Twitterbericht over ‘communiqué’ van Venezolaanse regering). Dit communiqué, waarin overigens verschillende taalfouten stonden, was echter vals (informatie in administratief dossier over niet-authentiek karakter van ‘communiqué’). Waar verzoekster verklaarde dat ze haar carnet de la patria – die door haar vertrek niet meer zou functioneren (notities 2, p. 4) – bij terugkeer niet meer zou kunnen activeren (*“Uw kaart is bij terugkeer nog geldig?”, “Ik heb mijn zoon gesproken. Hij zei me dat al degenen die naar hier komen, dat ze daarvan alles verwijderen en dat degenen die naar hier komen, beschuldigd worden als verrader van het vaderland.”*, notities 2, p. 4), betreft dit een loutere veronderstelling die verzoekster niet hardmaakt. Dit blijkt tevens nu verzoekster erkende niet te weten of haar carnet de la patria bij terugkeer al dan niet gereactiveerd kon worden (*“Dus u weet niet of uw kaart al dan niet geactiveerd zou worden bij terugkeer?”, “Hier heb ik geen zekerheid over.”*, notities 2, p. 5). Overigens verklaarde verzoeksters dat haar familieleden erin slagen om ook zonder verzoeksters carnet de la patria te overleven en dat men hoe dan ook voor de aanschaf van voedsel niet veel op de carnet kan rekenen (notities 2, p. 6). Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen is niet aannemelijk dat verzoekster ingeval van terugkeer naar Venezuela gevisieerd zal worden door de autoriteiten.

2.4.6. De door verzoekster neergelegde documenten – een foto van verzoeksters carnet de la patria; een aanbevelingsbrief van verzoeksters evangelische kerk ter bevestiging van haar lidmaatschap van deze kerk; verschillende foto's van verzoeksters gesloten restaurant en van familieleden, onder wie haar moeder en van een oude en zieke tante; verschillende medische attesten van familieleden die verzoekster naar Europa meenam om hier de nodige medicatie voor hen te kunnen kopen – kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Verzoeksters identiteit, nationaliteit, lidmaatschap van een evangelische kerkgemeenschap, de sluiting van haar restaurant en het feit dat verschillende familieleden medische problemen hebben staan niet ter discussie. Deze elementen kunnen echter geen nood aan internationale bescherming in hoofde van verzoekster aantonen.

2.4.7. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

2.5. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.5.1. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: HvJ) sprak zich als volgt uit over de draagwijdte van artikel 15, *sub b*) van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 (dat identiek is aan artikel 15, *sub b*) van de Richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, de omzetting vormt en oordeelde dat, “[h]et in artikel 3 EVRM verankerde grondrecht [...] deel uit[maakt] van de algemene beginselen van gemeenschapsrecht waarvan het Hof de naleving waarborgt.

“[d]e [...] termen “foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker”, betrekking hebben op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade” (HvJ 17 februari 2009 (GK), “*Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*”, C-465/07, § 32).

Het Hof vervolgt “[b]ovendien wordt bij de uitlegging van de draagwijdte van dit recht in de communautaire rechtsorde rekening gehouden met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Het is echter artikel 15, *sub b*, van de richtlijn dat in wezen overeenstemt met voormeld artikel 3. Artikel 15, *sub c*, van de richtlijn is daarentegen een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd” (*Ibid.*, § 28).

Bij arrest van het HvJ van 18 december 2014 (GK), “*M'Bodj t. Belgische Staat*”, C-542/13 (§ 32 en § 36) stelt het HvJ dat het toepassingsgebied van artikel 15, *sub b*) van de Richtlijn 2011/95/EU niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM). Zo stelt het Hof dat de ernstige schade bedoeld in artikel 15, *sub b*) van de Richtlijn 2011/95/EU “moet voortvloeien uit de gedragingen van derden” en dat “de betrokkene in zijn land van herkomst aan die behandelingen wordt onderworpen” door toedoen van de actoren bedoeld in artikel 6 van de Richtlijn 2011/95/EU zoals omgezet in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. In punt 36 vervolgt het Hof: “Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt”.

In de mate dat verzoekende partij haar ernstige schade zoals bedoeld bij artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet nog probeert aan te tonen door in te gaan op de algehele sociale en economische situatie in Venezuela, betoogt zij dat de levensomstandigheden dermate slecht zijn en precair blijven dat niet kan verwacht worden dat zij terugkeert naar haar land. Zo wijst ze erop dat meer dan 80% van de Venezolaanse bevolking ondervoed is (COI Focus “*Vénézuela: Situation sécuritaire*” van 20 april 2018 - in het administratief dossier- p. 34) door de ruisachtige inflatie en de afwezigheid van basisvoedingsmiddelen in de winkels. Ze haalt aan dat recente verslagen melden dat “de gebrek aan voedsel en medicijnen tot nu door gaat”.

Ze stelt dat er geen officiële cijfers zijn maar dat vele bronnen bevestigen dat “de bevolking ten grote deel aan ondervoeding leidt”. Ze verwijst naar Miami Herald “*Hunger sparked by food shortages and hyperinflation is overwhelming hungry Venezuelans*” van 6 januari 2019. Daarnaast verwijst ze naar de COI Focus, toegevoegd aan het administratief dossier, waarin wordt bericht over de “*precaire levensomstandigheden van de Venezolaanse bevolking, dewelke aan basisvoedingsmiddelen zowel als toegang tot huisvesting en basis medisch zorg ontbreekt*”. Verzoekster stelt verder dat de “*publieke infrastructuur zoals scholen, ziekenhuizen, of openbaar vervoer*” niet meer werken (p. 45), dat vrouwen en kinderen bijzonder hard worden getroffen door ondervoeding (p. 35), dat er “*een gebrek aan basis medicamenten en medisch materieel*” is en dat eerder uitgeroeide ziekten terug verschijnen (p. 40-41). Verzoekster benadrukt dat dit tevens bevestigd wordt door de verklaring van een UN Expert Panel over de situatie in Venezuela en verwijst naar UNHCR “*Venezuela: Dire living conditions worsening by the day, UN human rights experts warn*” van 9 februari 2018. Verzoekster haalt voorts aan dat de regering weigert om humanitaire leveringen met medicijnen in het land te laten (The Guardian “*US aid for Venezuela arrives in Colombia, but delivery uncertain*” van 17 februari 2019), dat de toegang tot huisvesting onvoldoende is (COI Focus, p. 39), dat de Venezolaanse bevolking ontbreekt aan voorzieningen in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, medische zorg en huisvesting en dat er geen vooruitzicht op verbetering is door de weigering van de regering om buitenlandse hulp te accepteren (COI Focus, p. 34). Verzoekster wijst er nog op dat de “*High Representative of the Council of the European Union bevestigt dat er nog minder vooruitzicht op een verbetering van de situatie is, sinds president Maduro zich opnieuw tot president heeft laten kiezen, op basis van een niet democratisch verkiezingsproces*” (Declaration by the High Representative on behalf of the EU on the new mandate of President Maduro, 10 januari 2019).

De Raad stelt vast dat de strekking en de toon van de verschillende voorgelegde rapporten en toegevoegde COI in dezelfde lijn ligt. De Raad neemt met beide partijen aan dat de sociaal-economische situatie in het land is geïmplodeerd. De Raad betwist evenmin dat vele Venezolanen (deels) afhankelijk zijn van voedselbedelingen en dat de tekortkomingen in de publieke gezondheidszorg en andere voorzieningen vele inwoners bijzonder zwaar treffen. De hyperinflatie betekent uiteraard dat de financiële draagkracht van de Venezolanen enorm achteruit gegaan is zodat ze moeilijker kunnen voorzien in hun dagelijkse noden. Voedselimporten werden tijdelijk geschorst en blijven onvoldoende. Als gevolg hiervan vertrokken vele Venezolanen naar de buurlanden. Dergelijke tekorten in de basisbehoeften leiden dan ook tot een stilvallen, minstens vertraging, van de economische bedrijvigheid doorheen het land wat dan opnieuw een verarming meebrengt van een deel van de Venezolaanse bevolking.

Wat betreft de falende publieke gezondheidszorg in Venezuela, wijst de Raad op artikel 48/4 § 1, van de Vreemdelingenwet dat als volgt luidt: “*De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter (eigen onderlijning), en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.*”

Voor zover verzoekende partij medische problemen heeft, dient zij zich aldus te richten tot de geëigende procedure vervat in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

De Raad benadrukt de vaste rechtspraak van het EHRM dat mishandeling een minimumniveau van ernst moet bereiken om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen en dat de beoordeling hiervan relatief is en afhangt van de omstandigheden van de zaak (EHRM 23 maart 2016, nr.43611/11, “*F.G. e.a. / Sweden*”, §§ 111-112).

In het arrest van het EHRM van 26 augustus 2016, nr. 59166/12, “*J.K. e.a. / Sweden*”, §§ 79-81 bevestigt het Hof deze algemene principes inzake artikel 3 (§ 79) zoals uiteengezet in “*Saadi v. Italy ([GC] no. 37201/06, §§ 124-133, ECHR 2008) and, most recently, in F.G. v. Sweden ([GC], no. 43611/11, ECHR 2016)*”. Het risico moet reëel zijn en er moet aangetoond worden dat de nationale autoriteiten “*are not able to obviate the risk by providing appropriate protection*” (zie EHRM 17 juli 2008 nr. 25904/07, “*NA. / The United Kingdom*”, § 110; EHRM 20 januari 2009, nr. 32621/06, “*F.H. v. Sweden*”, § 102; en EHRM 29 April 1997, nr. 24573/94, “*H.L.R. / France*”, § 40). Het Hof benadrukt nog dat (§ 80) deze hoge drempel tevens geldt wanneer het gevaar uitgaat van personen of groepen van personen die niet behoren tot nationale autoriteiten.

Ten slotte stelt het Hof ook nog dat artikel 3 van het EVRM geen beoordeling uitsluit van een eventuele interne hervestiging (§ 81 *The Court reiterates that Article 3 does not, as such, preclude Contracting States from placing reliance on the existence of an internal flight alternative in their assessment of an individual's claim that a return to his country of origin would expose him to a real risk of being subjected to treatment proscribed by that provision (see Salah Sheekh v. the Netherlands, no. 1948/04, § 141, 11 January 2007; Chahal v. the United Kingdom, 15 November 1996, § 98, Reports 1996-V; and Hilal v. the United Kingdom, no. 45276/99, §§ 67-68, ECHR 2001-II)*). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (EHRM 30 oktober 1991, nrs. 13163/87, 13164/87, 13165/87, 13447/87, 13448/87, "*Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*", § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (EHRM 4 december 2008, nr. 20113/07, "*Y./Rusland*", § 79; EHRM 28 februari 2008, 37201/06, "*Saadi/Italië*", § 131; EHRM 4 februari 2005, nrs. 46827/99 en 46951/99, "*Mamatkulov en Askarov/Turkije*", § 73; EHRM 26 april 2005, nr. 53566/99, "*Muslim/Turkije*", § 68).

Verzoekende partij kan niet stellen dat zij een kwetsbare persoon is die leefde onder bijzondere benarde, inhumane omstandigheden. Noch kan zij aantonen dat er omwille van de benarde sociaal-economische omstandigheden in Venezuela een positieve intentie, of verregaande onverschilligheid, zou bestaan om haar persoonlijk aan een onmenselijke of vernederende behandeling te onderwerpen. Verzoekende partij stelt evenmin dat zij geheel afhankelijk was/is van overheidssteun (notities 1, p. 6, p. 8). Evenmin wordt aangetoond dat ze buiten haar wil en persoonlijke keuzes om, terecht komt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die haar niet in staat stelt om te voorzien in haar meest elementaire behoeften, waardoor verzoekende partij in een toestand van achterstelling zou terecht komen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, "*Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*", § 282-284; EHRM 11 januari 2007, nr. 1948/04, "*Salah Sheekh / Nederland*", § 137; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, "*M.S.S. / België en Griekenland*", § 254).

De Raad neemt aan, zoals hoger en ook in het verzoekschrift aangehaald, dat de ernstige tekortkomingen in het publieke voorzieningen geweld kan meebrengen, temeer gezien civiele groeperingen worden ingeschakeld bij de verdeling van goederen, voedsel en geneesmiddelen. Uit verzoeksters verklaringen kan evenwel blijken dat verzoekster en haar familie eigendommen hebben in Venezuela ("*De terreinen die we hebben, daarop staan het lokaal van mijn vader, het huis van mijn moeder en mijn huis.*", notities 1, p. 8) en dat verzoekster dus gehuisvest was, dat ze een – weliswaar kleine – moestuin hebben ("*Hadden jullie een moestuin?*", "*Heel weinig. We hadden juist een kleine patio. We cultiveerden er 'cambures' en 'ayanas' {tolk kan de groentes niet vertalen}. Wat de crisis ons geleerd heeft, is om de patio's te gebruiken voor groentes te kweken.*", notities 1, p. 8), dat verzoekster en haar familie – hoewel ze soms slechts één maaltijd per dag aten – dagelijks te eten hadden ("*Als u zegt dat u soms niet at, wil dat dan zeggen dat u soms maar één keer per dag at?*", "*Ja, inderdaad.*", "*Er was toch dagelijks eten?*", "*Er waren maximaal twee maaltijden per dag. We konden nooit dineren. Als we de luxe hadden om een ontbijt te nemen konden we soms niet middageten. Soms moesten we kiezen*", notities 1, p. 10), dat haar kinderen werk hebben als seizoenarbeiders (notities 1, p. 9), dat haar moeder – hoewel ze er niet mee toekomt – maandelijks een pensioen krijgt van de overheid (notities 2, p. 3), dat haar zus en zoon vanuit Spanje geld opstuurden voor de aankoop van medicatie (notities 1, p. 5) en dat ook verzoeksters vliegtuigticket naar Europa door haar zus en zoon werd betaald (notities 1, p. 5). Bovendien stelde verzoekster zelf dat er in Venezuela mensen zijn die er slechter aan toe zijn dan haar ("*Met het weinige dat ik had probeerde ik te helpen. Ik maakte deel uit van cellen bestaande uit 5 personen. Die cellen maakten eten voor andere behoeftige mensen, voor mensen die niets te eten hadden. We maakten soep voor de behoeftige families zodat ze op zondag konden eten. Die mensen waren nog meer behoeftig dan wij.*", notities 1, p. 5; "*Die situatie, geldt dat voor alle Venezolanen? Ja, er zijn er die nog in een slechtere situatie zitten.*", notities 1, p. 6). Ondanks de sluiting van haar restaurant twee maanden voor haar vertrek uit Venezuela, beschikt verzoekster over werkervaring en competenties. Uit voorgaande kan blijken dat verzoekster – alsook haar familie – ondernemend, geëngageerd en zelfredzaam is. Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoonde waaruit blijkt dat zij, buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om terecht komt in een toestand van zeer verregaande materiële behoeftigheid en dus terecht een onmenselijke of vernederende behandeling te vrezen. Met het louter hernemen en benadrukken van haar verklaringen in het verzoekschrift toont verzoekster niet aan bij een terugkeer naar Venezuela te worden geconfronteerd met een mensonterende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM.

De Raad wijst er ten slotte nog op dat nergens in voornoemde rapporten uit het administratief dossier of door verzoekende partij neergelegd, wordt geadviseerd om aan elke Venezolaan een vorm van internationale bescherming te bieden en benadrukt dat verzoekende partij *in concreto* dient aan te tonen dat zij in haar land van herkomst wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat verzoekster betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, alwaar zij in gebreke blijft.

2.5.2. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

De diepe economische en politieke crisis in Venezuela is niet het gevolg van een gewapend conflict maar veeleer van de activiteiten van de huidige en vorige Venezolaanse regeringen en het wanbeheer van de Venezolaanse economie. Zoals nog blijkt uit de COI Focus *“Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)”* van 1 juli 2019 beschikt de oppositie niet over een gewapende arm. De oppressie gaat uit van de staat zoals het leger, de staatsveiligheidsdiensten of nog groeperingen als de *“Colectivos chavistas”* en de megabandas, die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Het geweld tijdens betogingen en protesten wordt veroorzaakt door de buitensporige reactie van het leger, de politie, veiligheidsdiensten en andere gevestigde groepen. Voorts draagt niet enkel de mate van wetteloosheid in Venezuela bij tot het politiek geweld maar ook tot het criminele geweld. De Raad kan aannemen dat de draggerelateerde criminaliteit in sommige delen van het land bijzonder ernstig is (zie ook de COI Focus *“Venezuela: Situation Sécuritaire”* van 4 april 2019). Hoe dan ook, er kan uit de informatie bij het administratief dossier, het verzoekschrift en de aanvullende nota niet worden afgeleid dat thans in Venezuela een gewapend conflict heerst in de zin van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont dit ook niet aan.

2.6. In de mate dat verzoekster aanvoert dat artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie worden geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal en derhalve ook van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in onderhavige procedure beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.7. Verzoekster toont niet aan dat de volle rechtsmacht waarover de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt in het kader van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, niet voldoen aan de vereisten van artikel 13 van het EVRM.

2.8. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen.”* Onder *“middel”* in de zin van deze bepaling moet conform vaste rechtspraak van de Raad van State worden begrepen, de voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden beginsel en van de wijze waarop volgens de verzoekende partij deze rechtsregel of het beginsel wordt geschonden (RvS 29 november 2006, nr. 165.291; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 2 maart 2007, nr. 168.403). Verzoekster licht niet hoe artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie dat een verplichting in hoofde van de instellingen, organen en instanties van de Unie betreft, dienstig kan worden aangevoerd.

2.9. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

2.9.1. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoot.

2.9.2. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen.

De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf maart tweeduizend twintig door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK